

Stručný životopis Ing Zdeňka Hůlky, Školní 13, Cheb.

Adresováno panu Milanu Moravovi – (Cheb, duben 2015)

(volně zpracováno z dostupných materiálů)

Před několika lety jsem zaslal kopii svého životopisu zpracovaného pro mé dcery, na MěÚ v Žirovnici se žádostí o předání kronikáři města jako možný zdroj pro jeho práci. Jak jsem nyní zjistil, asi kdesi leží nepředán, a protože se stále cítím Žirovničákem, kde mám hrob i svých rodičů, rozhodl jsem se ho napsat znovu, neboť zdravotní stav mi už nedovoluje rodiště navštívit.

Narodil jsem se v Žirovnici, Barvířská 71, 7.5. 1920 jako prvorozený syn obuvnického mistra Blažeje Hůlky u něhož jsem se i vyučil řemeslu. Matka byla tkadlenou v místní textilce. Měl jsem ještě o rok mladší sestru Marii, která však v 18ti letech zemřela na TBC.

Když jsem ukončil obecnou školu a měšťanky, kde mě učili rodiče Ivy Janžurové, pro chudobu rodičů bylo určeno, že se rovněž vyučím ševcem, ač sám bych byl rád studoval. Po zhotovení tovaryšské práce, polobotek pro svoji potřebu, které pak na celostátní výstavě učňovských prací v Plzni získaly bronzovou medaili, jsem jako vyučenec obdržel tovaryšský list a pracoval dál v otcově živnosti. Snažil jsem se v roce 1939 začít studovat jako externista Na OA v Jindřichově Hradci. Při přijímací zkoušce jsem však ztroskotal na němčině. Otcí se dvakrát podařilo vyreklamovat mne z náboru na totální nasazení, ale potřebí jsem už s jinými, takto postiženými, byl odvezen transportním vlakem do bavorského Berchtesgadenu a odtud pak na Obersalzberg, kde mne s dalšími přidělili do kamenolomu. Těžili jsme tam a upravovali růžový mramor pro Hitlerovo sídlo. Při práci na úpravách parku kolem Hitlerova Berghofu jsem byl svědkem návštěvy samotného vůdce s jeho kamarilou.

V průběhu roku 1944 jsem se dověděl od kamaráda, že mohu, pokud jsem vyučen, požádat Arbaitssamt o přidělení ke svému řemeslu. Tak jsem začal pracovat u obuvníka Michala Angerera. Na podzim jsem se při tancovače poznal s polskou dívkou Teresou Wojtkiewiczównou. Po bombardování Obersalzbergu 25.4. 1945 a skončení války mne kamarádi vzali ukořistěným nákladním autem do republiky a domů jsem dorazil v pořádku.

S otcovým souhlasem jsem reagoval na výzvu pošty a byl přidělen do Č. Budějovic a později do Chebu. Moje snoubenka se repatriačním vlakem dostala do Polska, kde se jí podařilo najít rodinu. Přes mnohé komplikace se naše svatba konala až 30.11.1946. V dubnu 1949 se nám narodila první dcera, což mne z finančních důvodů donutilo měnit zaměstnání. Nakonec jsem zakotvil v podniku ESKA, kde pracovala i moje žena. Stal jsem se vedoucím plánování a později vedoucím informační soustavy a zástupcem ekonomického náměstka.

Již na poště jsem začal studovat na OA v Karlových Varech, od roku 1965 dálkové studium mechanizace a automatizace řídicích prací na národohospodářské fakultě VŠE, kde jsem promoval. Jako první v Chebu jsem zavedl v ESKA podniku zpracování účetnictví na tranzistorovém počítači z NDR Celatron8205 tehdy s bubnovými paměťmi. Z toho podniku jsem odešel v r.1980 do důchodu, ač jsem tam ještě do 72 let vypomáhal.

To je základní výběr z Hůlkova životopisu, který má však ještě doplňky: Autor si vzpomíná na činnost v Žirovnicím skautingu, a diví se, že se o něm nezmiňuje brožurka, kterou sepsal pan Satrapa – Zúčastňoval jsem se všech akcí i ještě po návratu z Německa a chybím tam zřejmě proto, že jsem většinu z nich fotografoval. Jako zřízenec se mnou na poště pracoval i Bedchich Slipka, který už skauting opustil a později se s Miladou odstěhoval do Veselí Mezimostí.

Pan Hůlka nám poslal štůsek fotografií ze skautského dění, které však většinou místní junáci mají uložené na CD a vlastní je i pan Satrapa. Kopie fotografií školních tříd mají horší kvalitu a budou už těžko publikovatelné. Zajímavá je vzpomínka na událost kolem pokladu u Svaté studánky, o kterém psal pan Morava.

Pro čtenáře bude srozumitelnější událost, která pana Hůlku samotného zaskočila:

Obdržel jsem dopis od organizace Živá paměť se žádostí o možnost natáčení rozhovoru se mnou na téma mého totálního nasazení u firmy Polensky-Zollner Obersalzberg u Berchtesgadenu, Jak se ukázalo, zjistili, že už žijí jen tři lidé, kteří tam pracovali. Šlo o to, že organizace Českoněmecký fond budoucnosti hodlá uspořádat v Berchtesgadenu výstavu o nasazení Čechů na nucené práce pro třetí říši v jejich kraji a tak se na Živou paměť obrátili se žádostí o spolupráci. Přijeli tedy, pracovnice Šárka Jarská s kameramanem Zárubou a natočili interview na 2 DVD. Rovněž chebský archiv mne požádal o rozhovor na toto téma.

Obě tyto přílohy má pan Milan Morava.

Ještě máme k dispozici pár vět o jeho rodině:

Do Polska jsme s manželkou jezdili od r.1947 v intervalech 3-5 let, do Zlotowa k jejím rodičům a po jejich smrti pak k sestře v Gdaňsku. S občasnými jejich návštěvami u nás. Obě dcery ovládají polský jazyk a starší Halina, rozvedená houslistka a bývalá členka Severočeské filharmonie, se po smrti mé ženy (2008) o mne nyní stará. Mladší dcera Zdeňka provdaná v Č. Budějovicích má dva syny a je členkou budějovické operní scény a též nás často navštěvuje. Zdá se, že jsem v Chebu nejdéle žijícím obyvatelem.

Mnoho pozdravů všem Žirovničákům posílá

Ing Zdeněk Hůlka
Školní 13
350 02 Cheb
Tel: 355335305